

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 267.518 van 1 september 2026
in de zaak A. 248.933/IX-11.046**

In zake: J.G.

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Nicolas Bonbled, Junior Geysens en Casper François
kantoor houdend te 1000 Brussel
Bischoffsheimlaan 33

I. Voorwerp

1. Met een enig verzoekschrift, ingediend op 17 augustus 2026, vordert verzoeker de nietigverklaring en de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “[d]e stilzwijgende beslissing van de verwerende partij tot eenzijdige stopzetting van de uitbetaling van de wedde, maaltijdcheques en dienstvrijstelling van verzoeker, waarvoor de verwerende partij werd aangemaand per aangetekende brief d.d. 1 april 2026”. Hij vordert tevens bij wijze van voorlopige maatregel te bevelen “de administratieve rechtstoestand van verzoeker te herstellen zoals deze bestond voorafgaand aan de betwiste loonstopzetting” en “aan verzoeker onmiddellijk de noodzakelijke toegang te verlenen tot de personeelssystemen die vereist zijn voor de uitoefening van zijn functie en het beheer van zijn administratief dossier”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 19 augustus 2026 werd, in samenspraak met het aangeduide lid van het auditoraat, de procedurekalender vastgesteld.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 augustus 2026, om 11.00 uur.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij, die verschijnt in persoon, en advocaten Junior Geysens en Casper François, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Katrien Didden heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker wordt op 1 juni 1999 federaal statutair ambtenaar, namelijk als operationeel medewerker bij de Civiele Bescherming.

In de loop van 2017 en 2018 worden verschillende koninklijke besluiten genomen met het oog op een reorganisatie van de Civiele Bescherming per 1 januari 2019. Voor de huidige zaak kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker niet deelneemt aan de selectieproeven voor de nieuwe graden die ingevolge deze reorganisatie werden ingesteld bij de Civiele Bescherming.

Verzoeker, wiens graad ingevolge voormelde reorganisatie is opgeheven, wordt met een beslissing van de voorzitter van het directiecomité van de FOD Binnenlandse Zaken van 17 december 2018 benoemd in de graad van technisch medewerker en met ingang van 1 januari 2019 tewerkgesteld bij de

algemene directie Civiele Veiligheid, geïntegreerde centra voor noodoproepen – Vlaams-Brabant. Verzoeker vecht deze beslissing aan met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State, doch dit wordt verworpen met arrest nr. 249.173 van 8 december 2020.

3.2. Ondanks verschillende pogingen en uitgebreid mailverkeer tussen de diensten van de verwerende partij enerzijds en verzoeker of zijn raadsman anderzijds, lukt het niet om verzoeker effectief tewerk te stellen.

Op 1 maart 2021 vindt een nieuwe gezondheidsbeoordeling van verzoeker plaats, waarbij het besluit is dat verzoeker ongeschikt is voor een periode van vier maanden voor de vermelde werkpost of activiteit. Vervolgens wordt in een gezondheidsbeoordeling van 1 juli 2021 besloten dat “geen beslissing mogelijk” is. Verzoeker blijft vervolgens onder het stelsel van dienstvrijstelling.

3.3. Met een ter post aangetekende brief van de directeur-generaal van de algemene directie Civiele Veiligheid, verstuurd op 27 januari 2026, wordt verzoeker uitgenodigd voor een “oriëntatiegesprek” op 5 februari 2026, waarbij verzoekers “huidige aanstelling als technisch medewerker en de concrete invulling daarvan [zullen] worden toegelicht, evenals de eventuele mogelijkheden inzake toekomstige functies binnen onze organisatie of, desgevallend, binnen andere federale overheidsdiensten”. In deze brief wordt tevens het volgende meegedeeld aan verzoeker:

“Met ingang van deze datum komt tevens een einde aan uw dienstvrijstelling. Uw afwezigheid zonder geldige reden na deze datum zal worden beschouwd als onwettige afwezigheid in de zin van artikel 3, eerste lid, van het koninklijk besluit van 19 november 1998 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de rijksbesturen. Een dergelijke onwettige afwezigheid kan desgevallend leiden tot het ambtshalve en zonder voorafgaande opzegging verlies van de hoedanigheid van ambtenaar, overeenkomstig artikel 112, §3, 5°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel.”

Ondanks een verzoek om uitstel omdat verzoekers raadsman niet aanwezig kan zijn, gaat het gesprek tussen de verwerende partij en verzoeker door op 5 februari 2026, evenwel zonder concreet resultaat.

Met een ter post aangetekende brief van 17 februari 2026 stelt verzoekers raadsman dat verzoeker nog steeds geen duidelijkheid heeft gekregen over de arbeidsvoorwaarden en de inhoud van “functie 1733”, die hem werd aangeboden, noch over mogelijke andere functies. Hij stelt tevens:

“Ten tweede wordt de door u eenzijdige beëindiging van de vrijstelling van dienstprestaties van cliënt formeel geprotesteerd. Een vrijstelling kan simpelweg niet eenzijdig worden ingetrokken.”

In haar ter post aangetekende brief van 26 februari 2026 bevestigt de verwerende partij haar standpunt over de beëindiging van de dienstvrijstelling:

“Wij herhalen tevens dat, met ingang van de datum zoals vermeld in onze eerdere aangetekende zending, een einde is gekomen aan uw dienstvrijstelling. Vanaf dat ogenblik dienen eventuele afwezigheden naar behoren te worden gerechtvaardigd. Ik verwijs naar artikel 3, eerste lid, van het koninklijk besluit van 19 november 1998 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de rijksbesturen [...].”

Op zijn beurt bevestigt verzoekers raadsman in een e-mail van dezelfde dag aan de verwerende partij zijn standpunt over de beëindiging van verzoekers dienstvrijstelling:

“Ik stel vast dat u in uw brief formeel erkent dat een werkhervatting in de functie van technisch medewerker in de geïntegreerde centra voor noodoproepen niet optimaal leek, reden waarom u nu de opmaak van een competentiebilan voorstelt. Dit impliceert evident dat u op heden niet [weet] welke functie u aan cliënt zult aanbieden/toekennen, laat staan dat aan cliënt reeds een concrete functieomschrijving en loon- en arbeidsvoorwaarden zouden voorgesteld zijn. Onder de gegeven omstandigheden is het dan ook niet mogelijk om de zogenaamde dienstvrijstelling, die u eerder aan cliënt hebt toegekend, eenzijdig op te heffen zonder enig alternatief. Cliënt kan geen afwezigheden rechtvaardigen wanneer u tot op heden geen concreet jobaanbod kunt doen, inhoudende plaats van tewerkstelling, loon- en arbeidsvoorwaarden. Dat is de logica zelve. Een eenvoudige verwijzing naar artikel 3 van het KB van 19/11/1998 is volstrekt irrelevant, nu cliënt immers eerst geacht wordt een bepaalde dienst te hebben.”

In een ter post aangetekende brief van 1 april 2026 stelt verzoekers raadsman vast dat geen wedde werd uitbetaald voor de maand maart, de wedde voor de maand februari in mindering werd gebracht en de maaltijdcheques slechts tot en met 5 februari 2026 werden uitgegeven. Hij maant

de verwerende partij onder meer aan “om de situatie binnen de 48 uren te regulariseren, waarbij: - De betaling van de wedde en de loonvoordelen voor de maanden februari en maart worden rechtgezet”, bij gebrek waaraan tot dagvaarding bij de bevoegde kortgedingrechter zou worden overgegaan.

3.4. Op 20 april 2026 wordt de verwerende partij effectief gedagvaard voor de voorzitter van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, zetelend in kort geding. Deze laatste verwerpt verzoekers vordering met een beschikking van 15 juli 2026 als zijnde “deels onontvankelijk wegens gebrek aan rechtsmacht en voor het overige ongegrond wegens gebrek aan spoedeisendheid”. Meer specifiek wordt verzoekers vordering “om lopende de procedure van ambtshalve mobiliteit de eerder toegekende dienstvrijstelling conform artikel 3 van het KB van 19 november 1998 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de rijksbesturen opnieuw toe te kennen sedert 05/02/2026, alsook de wedde, toelagen en vergoedingen sedert 09/02/2026 opnieuw uit te betalen volgens de huidige weddeschaal DT5”, dit alles op straffe van een dwangsom, onontvankelijk verklaard bij gebrek aan rechtsmacht op grond van de volgende motieven:

“Welnu, zoals verweerder terecht stelt, is het tweede onderdeel van de vordering (ten gronde) van eiser, dit is de vordering om de eerder toegekende dienstvrijstelling opnieuw toe te kennen sedert 5 februari 2026 alsook de wedde met toelagen en vergoedingen opnieuw uit te betalen, in wezen een beroep tot vernietiging van het besluit van verweerder, ter kennis gebracht bij brief van 27 januari 2026, om met ingang van 5 februari 2026 een einde te stellen aan de dienstvrijstelling van eiser.

Een dergelijk besluit is geen gebonden bevoegdheid, nu het bestuur ter zake over een beoordelingsvrijheid beschikt, waar artikel 3 van het koninklijk besluit van 19 november 1998 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de rijksbesturen, de dienstvrijstelling omschrijft als de toestemming gegeven aan een ambtenaar om gedurende de diensturen afwezig te zijn voor een bepaalde duur met behoud van al zijn rechten, doch voor het overige geen dwingend kader oplegt aan het bestuur.

Zoals verweerder terecht stelt, is er geen welbepaalde, dwingende rechtsplicht die zonder enige beoordelingsvrijheid op verweerder rust en de kortgedingrechter toelaat om de eerder toegekende dienstvrijstelling opnieuw toe te kennen.”

3.5. Vervolgens zal verzoeker op 17 augustus 2026 de huidige vordering instellen.

IV. Ontvankelijkheid

4. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om uitspraak te doen over de door de verwerende partij opgeworpen excepties van niet-ontvankelijkheid. Een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zouden alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Grondvoorwaarden voor een schorsing

5. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord. Overeenkomstig paragraaf 5 van datzelfde artikel wordt de zaak behandeld bij uiterst dringende noodzakelijkheid en derhalve binnen een termijn van vijftien dagen of minder, wanneer zulks in het opschrift wordt vermeld.

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

6. Onder het kopje “stilzwijgende beslissing en afwezigheid van verwijtbare laattijdigheid”, voert verzoeker aan dat zijn wedde voor februari 2026 eerst nog werd uitbetaald, doch dat de maand maart 2026 niet meer werd uitbetaald en dat een herberekening voor februari 2026 werd gemaakt. Verzoekers raadsman heeft in zijn aangetekende brief van 1 april 2026 vermeld dat geen uitbetaling van de wedde meer is gebeurd vanaf begin februari 2026 en hij heeft gevraagd dit recht te zetten. Bij gebrek aan enig besluit of enige beslissing tot deze inhouding van wedde kon verzoeker met toepassing van artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State pas vier maanden na de aanmaning van 1 april 2026 de stilzwijgend genomen beslissing aanvechten.

Onder het kopje “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” voert verzoeker aan dat het voor hem na zes maanden inhouding van wedde onmogelijk is zijn vaste kosten nog te kunnen betalen, laat staan nog in zijn eigen levensonderhoud en dat van zijn gezin te voorzien. Indien deze situatie voortduurt, zullen verzoekers gespaarde financiële reserves in recordtempo opraken en zal hij financiële maatregelen moeten nemen die later zonder twijfel onherstelbaar zijn. Verzoeker vervolgt dat, waar een achterstallige wedde achteraf enigszins zou kunnen worden hersteld, de psychologische schade ernstiger is en minder gemakkelijk te herstellen. Hij wijst op zijn eigen isolement en de psychische druk op het gezin. De handelwijze van het bestuur met het ontzeggen van een correcte functiebeschrijving, het ontoegankelijk houden van de personeelssystemen en de volledige inkomstenstop, vormt een onhoudbare en acute druk. Verzoeker heeft dringend nood aan gespecialiseerde psychiatrische hulp, maar door het gebrek aan inkomen heeft hij absoluut niet de mogelijkheid daartoe.

Beoordeling

7. De procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid mag slechts worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak door de verzoekende partij op duidelijke en onomstotelijke wijze wordt aangetoond. Deze procedure houdt immers een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij. Naar luid van artikel 8, § 1, tweede lid, 2°, van het koninklijk besluit van 19 november 2024 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding en tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

De verzoekende partij moet aan de hand van precieze, pertinente en concrete gegevens aannemelijk maken dat de nadelige gevolgen die een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar veroorzaakt, niet gedragen

kunnen worden gedurende de gewone doorlooptijd van de annulatieprocedure en zelfs niet gedurende de doorlooptijd van een gewone vordering tot schorsing.

Bovendien moet een verzoekende partij diligent optreden bij het inleiden van een vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid. Diligent optreden – dit wil zeggen dat de eisende partij al het nodige heeft gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State – is een vereiste die vervat is in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

8. Voor zover de brief van de verwerende partij van 27 januari 2026, waarmee aan verzoeker wordt meegedeeld dat een einde komt aan zijn dienstvrijstelling met ingang van 5 februari 2026 en dat zijn afwezigheid zonder wettige reden na deze datum zal worden beschouwd als een onwettige afwezigheid, moet worden beschouwd als een aanvechtbare administratieve rechtshandeling waaruit ook de inhouding van verzoekers wedde voortvloeit, heeft verzoeker kennelijk niet diligent gehandeld door slechts half augustus 2026 de huidige vordering in te stellen. Dit nog daargelaten de vraag of er wel sprake kan zijn van een ontvankelijk beroep *ratione temporis*: al bevat de brief van de verwerende partij van 27 januari 2026 geen vermelding van een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State, dan nog zou dit tot gevolg hebben dat de beroepstermijn geen 60 dagen maar 4 maanden zou bedragen en dus eind mei 2026 al zou zijn verstreken.

9. Ook indien verzoekers standpunt zou worden gevolgd dat slechts sprake is van een stilzwijgende beslissing van de verwerende partij, blijkt dat verzoeker niet met de vereiste diligentie heeft gehandeld.

Artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, waarnaar verzoeker verwijst, bepaalt dat, “[w]anneer een administratieve overheid verplicht is te beschikken en er bij het verstrijken van een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de haar daartoe door een belanghebbende betekende aanmaning geen beslissing is getroffen, [...] het stilzwijgen van de overheid [wordt] geacht een afwijzende beslissing te zijn waartegen beroep kan worden

ingesteld”. Een beslissing van de verwerende partij om een einde te stellen aan verzoekers dienstvrijstelling en zijn wedde vanaf dan in te houden, is echter geen beslissing die de verwerende partij “verplicht” is te nemen, doch een beslissing waarbij zij over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt. Bijgevolg is het voornoemde artikel 14, § 3, te dezen niet van toepassing, zodat geen sprake kan zijn van een verplichte wachttijd van vier maanden voor verzoeker alvorens de huidige vordering te kunnen instellen. Bovendien bevat de brief van verzoekers raadsman van 1 april 2026, waarop verzoeker zich steunt om het meergenoemde artikel 14, § 3, in te roepen, geen enkele verwijzing naar deze bepaling of haar rechtsgevolgen, doch slechts een ingebrekestelling “om de situatie binnen de 48 uren te regulariseren, waarbij: - De betaling van de wedde en de loonvoordelen voor de maanden februari en maart worden rechtgezet”, bij gebrek waaraan tot dagvaarding bij de bevoegde kortgedingrechter zou worden overgegaan.

10. Bij dit alles moet worden opgemerkt dat verzoeker duidelijk op de hoogte was van het feit dat hem geen wedde meer werd uitbetaald en dit ten laatste op het einde van maart 2026, toen hem geen wedde meer voor die maand werd uitbetaald en hem een herberekening voor de maand februari 2026 werd toegestuurd. Zoals blijkt uit punt 3.3 *supra*, was verzoeker wel degelijk op de hoogte van de beëindiging van zijn dienstvrijstelling en heeft hij er in de maanden februari en maart 2026 ook herhaaldelijk tegen geprotesteerd via brieven en e-mails van zijn raadsman. Dit blijkt ten overvloede uit de in punt 3.4 *supra* geciteerde inhoud van zijn dagvaarding in kort geding van 20 april 2026.

Uit het feit dat verzoeker de huidige vordering desalniettemin pas half augustus 2026 heeft ingesteld, blijkt onmiskenbaar een gebrek aan diligentie.

11. Verzoekers uiteenzetting onder het kopje “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” kan overigens ook niet leiden tot het aanvaarden van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op financieel vlak beperkt verzoeker zich tot het verwijzen naar het weddeverlies en het feit dat hij daardoor zijn kosten niet meer zal kunnen

betalen. Hij brengt echter geen enkel concreet gegeven bij over zijn concrete situatie, zoals zijn gezinssituatie, eventuele andere inkomsten van hemzelf of een partner, eventuele kosten van huur of afbetaling van een hypotheek, enz.

Wat de voorgehouden psychische weerslag betreft, toont verzoeker evenmin aan dat deze dermate zwaar zou zijn dat het verloop van een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgewacht of dat deze niet zou kunnen worden goedge maakt door een vernietigingsarrest. Een en ander klemmt te meer nu verzoeker blijkt geeft van een allesbehalve diligente houding door een termijn van een half jaar te laten verstrijken tussen het ogenblik dat hij kennis kreeg van de beëindiging van zijn dienstvrijstelling, gevolgd door de inhouding van zijn wedde, en het instellen van de huidige vordering.

12. Verzoeker toont de uiterst dringende noodzakelijkheid niet aan.

Conclusie

13. Aangezien de in artikel 17, § 5, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bedoelde uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond, dient de vordering te worden afgewezen.

VI. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

14. Vermits de uiterst dringende noodzakelijkheid niet blijkt te zijn aangetoond, dient ook de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden verworpen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing en het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op een september tweeduizend zesentwintig,
door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Carlo Adams